

REGGELŐ.

Pesten csötörtökön junius 28^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A' r é g i j ó i d ő.

Egy agg altiszt elbeszélése.

(Vége.)

Megigértém, hogy semmit sem fogok kifecsegni, 's Luiza mindent elbeszért; többi közt azt is megtudtam tőle, hogy az ifjú Bernhard Nasztinát megkérte; de apja ez ajánlaton annyira felbőszült, hogy a' kérőt szinte ablakon repíté-ki. Még nem végzé-be szavait, midőn a' szobában heves beszédet hallottunk. Ajtóhoz simulva hallgatózánk, 's a' kuleslyukon benéztünk. Nasztina hangosan zokogott, atyja pedig kiméletlenül dühöngött: „elvetemült gyermek — riada bőszerűten a' remegő hölgyre — te szerelmes, — 's egy szatócsba vagy szerelmes? te, de la Tournak leánya! 's bátorkodál csak egy pillanatig is hinni, hogy kába gerjedelmed' pártolandva, e' fonák házasságban megegyezem. Inkább száradjon-el kezem, mint illy bectelen házassági szerződést aláírnak. De la Tour grófnő egy jött-ment Bernhardnak, de la Tour grófnő, egy szatócsnak neje legyen! Megőrültél leány? Nem tudod-e hogy nekünk illyesmire csak gondolni is bűn? de én, atyád, még élek, 's őseink mocsoktalan nevét megmentem a' gyalázattól.

Nasztina könyűi elszáradtak, és arcvonásain csendes 's mindenre kész elszántság terült-el.

„Atyám — mondá határozottan — kezem és szívem csak övé, vagy senkié sem lesz; fölöttem gyakorolandható hatalmadnak is vannak határai, 's egykor talán — —

Atyja nem engedte kibeszélni; dühösen rohant Nasztinára, és ha neje közökbe nem lép, talán meggyilkolta volna.

Nasztina szobájába záratott, hol hat hetet kelle eltöltenie; ez idő lefolyta után lejöhetett a' terembe, de apja többé nem szólt hozzá.

Régi szokás szerint a' megye minden évben két fiatal, nemes, de vagyontalan leánynak jövőjéről gondoskodott, egyiket férjhez, másikat kolostorba adván. De la Tour leányának mátkatála fátyol

lön. És Nasztinának anyja egy reggel tudtára adá, hogy készüljön a' kolostori fátyol fölvételére.

Szegény marquise minden büszkesége mellett is megegyezett volna talán Nasztina szerelmében, ha szokva nincs férje akaratjának vakon engedni. Könyező leányával ő is sirt, és nem parancscsal, hanem szelid kérelemmel ostromlá, hogy a' sors végzésének hódoljon. De Nasztina daczolt atyjával; kereken kimondá, hogy zárdába ön akaratjából soha sem menend, 's bizonynyal megszökött volna, ha keményen nem őrzik. Azonban a' marquis is olly vasfejű volt, mint leánya, és czélja elérhetőseül nem általlott csellel élni.

Egy nap alkonyán kocsiba kelle szegény Nasztinának ülni, kit a' nélkül, hogy tudná, hova megy, egy pár óra negyednyi keringés után a' Visitandin-ák kolostorába vittek, melly amott az utsza szögletén áll. Ott ült most az apai önkény áldozatja négy fal között, zár alatt, 's megszabadulhatás reménye nélkül. Ez eset tél vége felé történt, 's utána nyomban, egész család falura költözött.

Azon évben meghalálozván anyám, engem egy nagynéném vett magához. Ennek férje kertész volt a' kolostorban, 's egy a' kertre dőlő házacskában lakott. Én egész napokon át a' kertben dolgoztam, 's csak akkor kelle távoznom, midőn az apácák fris levegőre lejöttek.

Egy délután egyedül valék a' kertben, 's a' sétány utját gereblyéltem. Ekkor Nasztina, ki ujoneznéi köntösben volt, felém sietett. Ah, milly szép, milly bájló vala.

„Péter, — mondá, előbb szorgosan körülnézvé — te nagy szolgálatot tehetnél nekem.“

„Mit parancsol kisasszony?“

„Te még ez órában Marseill-be mégy.“

„Marseillebe?“

„Ugy-e hosszalod az utat, szegény fiú? de légy nyugton, fáradalmadért gazdagon fogsz jutalmaztatni. Ha oda értél, tudakozódj Bernhard ur, a' gazdag Amerikai után; hisz' egész világ ismeri őt, 's ha megtaláltad, ezt add neki.“

A' rám bizott kincs levél volt; én minden kérelmének teljesítését ígertem, 's ő sebesen eltávozott, még a' távulból is üdvözlést intvén felém kezével.

Ez ideig nem távoztam messze a' várostól: de bátorság 's akaratom nem hiányzott, és így vissza sem nézve Marseille felé indultam.

Ah, de nem érkeztem oda; bal csillagzatom ugyan e' napon hozott néhány marechaussée-t az országútra, kik egy megszökött gonosztevőt hegyen völgyen, erdőn mezőn kerestek. Azon bölcseségnél 's mély belátásnál fogva, melly rendőröket 's törvényszolgákat világ teremtetéstől fogva bélyegez, engem ártatlan fiút gya-

núsnak néztek. Utamat állották, kérdezősködtek; de mivel nem akartam megmondani, honnan jövök, 's hova megyek, megfogtak, Aix-be visszavittek, 's ott börtönbe vetettek. Nasztina levelét szerencsére mellényem bélésébe rejtém, 's így történt, hogy az engem kimotozó foglyárnak kezébe nem került.

Annak elbeszélése, mint eszközlé-ki jó lelkű nagybátyám, hogy három hónapig fogságban üljek, nem tartozik reátok; végre szabad lettem, 's csak ekkor hallám-meg, hogy Nasztina kisasszony egy hónap óta Rozália néne lőn. Ez azonban nem tartott vissza, 's Marseillebe mentem. Bernhard ur házat csak hamar megtaláltam: de midőn megértém, hogy néhány nap előtt Amerikába vitorlázott, szinte kővé meredtem.

Nasztina levelét, melly olly sok gondot 's álmatlan éjt szerzett, szomorúan eltevém, 's azóta szent ereklyeként folyvást magamnál hordozom. Itt van tárczámban, keresztelő levelem és altishti patensem mellett.

Mit tettem, midőn Bernhard ur ajtaja megettem becsattant, szükségtelen volna elmondanom. Reményhagyott, akkori időmbeli leánykék csak átvergődnek a' világon, Aixbe visszatérőt nagybátyám kilökött házából, 's e' baj ellen nem láttam hasznosabb ellenszert, mint idegeneknél szolgálni. Néhány év mulva, hidegebb megfontolás után átláttam, hogy, ha már csakugyan szolgálni kell, legjobb a' hazát szolgálni, 's katona lettem.

Már három éves katona voltam, 's ez idő alatt hol ide hol oda rendeltettem. Végre egy szerencsés esemény Aix-be hozta ezredünket. Első utam nagybátyám lakához vitt; de ő már lefutá földi pályáját nejével együtt. Igaz, rosszul bántak velem, gyöttröttek, a' házból kivetettek: de én még is rokonuk valék. Innen a' marquis házához futottam. Házuknak egy öreg barátnéja 's szomszédnéjától, ki alig ismert rám, megértém, hogy a' marquis nejével együtt jószágára utazott, „Hát a' két kisasszony? — kérdém. — „Ah Péter úr, azok férjnél vannak — lőn a' szomszédné válasza; — Luczia kisasszonyt egy tengerész-hadnagy vette-el, kinek egy sou-ja sincs, de a' legrégebb családból származott; jelenleg Toulonban lakik. — A' legifjabb, a' kedves Luiza kisasszony, egy hónap előtt utazott-el; férje vén, ocsmány, köszvényes, de az entreaux-i várnak parancsnoka 's marquis.‘ Nasztina kisasszonyról semmi bizonyost sem hallott a' szomszédné; azonban úgy hiszi, még most is kolostorban van.

Nyugtalan kíváncsiság 's magyarázhatlan előérzet, mikor csak érkezésem volt, a' kolostori istenlakba üzött; szolgálattól mentt időmben mindig ott hallgattam misét. Gyakran észrevettem, hogy az imázsamolyt fedő kárpit, melly megett a' kolostori szüzek ültek,

megmozdult, 's mindannyiszor ugyan azon helyen. Ez különösnek tetszett előttem, 's föltevém magamban mindent merészelní, csak-hogy ennek okát kikutathassam.

Bizonyos napon, kilencz órai mise után a' nagy oltár közelében térdeltem; az egyházi hátul az ajtónál székek rakogatásával foglalkozott. Szemeim a' kárpitra meredtek; 's im, az hirtelen fölleben, és Nasztina kisasszonyt láttam, olly világosan, mint most titeket látalak. Apácza köntösben volt, 's fejéről fekete fátyol folyt-le. Nyolcz nyugtalan évet töltött már itt könyűk közt; elaszott, meghalványodott, de még is szép volt; fényvesztett kék szemei, melyekből jó-ság és szelidség sugárzott, angyalszemekhez hasonlítanak.

„Péter! valóban te vagy?“

„Igen, kisasszony, — nagyságos asszony — akarám mondani; — valóban nem hibám, hogy — —

„Mindent tudok — válaszolt — 's még is köszönöm. De ismét nagy szolgálatot tehetnél nekem!“

„Életem parancsára áll, nagysás asszony!“ — mondám meleg kebellem, 's közelebb léptem.

Alkalmasint észre vette, hogy megférjiasodtam, mert többé nem te-gezett.

„Péter — mondá továbbá, szavait folytatólag — tud-e olvasni?“

„Igen keveset, nagyságos asszony!“

„Ugy még beszélnem kell magával; jójjön ma este vecsernyére ide, 's ha a' nép eltakarodott, várakozzék reám.“

A' dolgát végzett egyházi felénk jött; sebesen hullott-le a' kárpit, 's én a' templomból gyors léptekkel távoztam.

Este megjelentem; isteni szolgálat után lassanként eltávoztak a' buzgólkodók, 's én egy padra ereszkedém. Az egyházi körüljárta a' templomot, de engem nem látott-meg. Életemben sok golyót hallottam fülem körül füttyölni. 's nem reszkettem: most azonban megvallom, midőn magamra maradtam a' nagy templomban, mellynek kövezete sirkövekkel van elborítva 's olly sötét volt, hogy a' nagy oltárt is alig láthatám, melly előtt az örökös lámpa pislog, borzadtam. Szerencsére nem soká kelle várakoznom. Rozália a' kárpitot fölemelé, 's megjelent.

„Péter — mondá fojtott hangon — maga jó lelkű ember, 's én bizom benne. Tudja-meg tehát, a' zárdából meg akarok szökni. Kötélhágcsóm van, mellynek segedelmével a' falon keresztül mászom; de a' zárda terén álló örnek is némának kell lenni. Mikor fog maga ott őrt állani?“

„Holnap.“

„Milly idő-tájban?“

„Éjfélkor.“

„Holnap éjfélkor tehát szabad leszek!“

Halvány arcán gyöngé pirosság terült-el, kezeit redőlve térdre hullott, hogy Istennek e' nem remélt körülményért hálát adjon.

„Hallja Péter — mond továbbá — menjen holnap reggel az öreg Annához (ez öreg szomszédnénk volt, kinél a' marquis ur és leányai felől kérdezősködtem); tőle tudtam-meg magának visszajövetelét, ő ismeri és szereti magát; mindenről értesítve van, 's bátran bizhatik benne. Mondja-meg neki, hogy holnap este — érti-e — holnap este, ha a' szükség úgy hozná, egész éjjel virasszon, 's rám várakozzék. Hála Istennek; tökéletesen bizhatom benne, mert Bernhard urnak sok jótéteményével élt!“

„Hát visszatért már Amerikából?“ — kérdém félénken.

„Nem; ha atyámnak boszúja elől gyors futással el nem vonta volna magát, most If várában fogolyként ülné. Atyám egy gyalázatos zárpáncsot eszközle-ki ellene; de én tudom rejthelyét, 's a' széles tenger nem sokára elválaszt a' bakóktól. — Ah, milly sok halálával tartozunk mi magának édes Péterem. Nem mulathatok tovább; a' nénék jönnek az ebédlőből; itt e' kulcs felzárja a' templom-ajtót. Ha ezen irigy vas nem gátolna — kiáltá elkeseredve a' rostélyra ütvé — most magával mehetnék, és szabad, szabad lennék! Barátom, éljen boldogul, legyen okos, legyen néma, életemet e' titokkal kezeibe tettem-le. Éljen boldogul; tehát holnap éjfélkor!“

Eltűnt, és valóban ideje is volt; mert néhány pillanat múlva már hallám a' templomra dőlő corridoron az apácák lépteit. Én felzárván a' kis ajtót, elsiettem.

Annához mentem, a' rám bizottakat vele közlendő. Eleintén magára keresztet hányva jajveszékelt 's vonakodott a' jó asszony: de később nyugodtabb lön, 's mindenben megegyezett.

Végre ismét az őrszobában voltam. Itéljétek-meg magatok, — valljon örvendhettem, vehettem-e részt azon izetlen tréfákban, melyek ott a' kályha körül esténként szőnyegre kerülnek.

Ah, milly nyugtalanul vártam a' rémek óráját, melly őrhelyemre viend. És ha bizonyosan tudtam volna, hogy agyon lövettetem, vidám szívvél lettem volna segéde e' szerencsétlen asszony szökésének. Mert lássátok gyermekeim, a' némberekben sokszor olly valami vonzó, olly valami bájló van, mi velünk mindent feledtet.

Hogy én, szegény közvitéz, Rozáliába szerelmes nem voltam, esküvés nélkül is elhienditek: de ő szép 's még is szerencsétlen volt; 's én, ki életemet különben is minden nap kockáztattam a' hazáért, melly azon felül még kevés halálával is volt irántam, ne szálltam volna-e szembe a' halállal az Isten legremekebb teremtményének szabadságaért, egy hölgy szabadságaért, kinek szívében emlékem szent leendett, 's ki a' szegény Péterről élte végeig csak köny-zápor közt beszélt volna?

Minél közelebb jött az éjfél, zajgó szívem annál nyugodtabb lön. Az óra tizenegyet ütött, 's az öröket felválták; egy órai időköz még, és a' sor reám kerül. Egy óra! milly sok történhetik egy óra lefolyása alatt, 's mi kevés szükséges arra, hogy a' legszebb tervek füstbe enyészzenek!

Egyszerre láрма 's zavaros jajveszékélés csapta-meg füleinket; a' vásarra jött környékbeli parasztok összekaptak a' polgárokkal és

sorra gyilkolák őket. Az őrsgnek fele parancsot vön a' féktelenek megzabolázására.

„Holla Péter, — kiáltá hadnagyom — jer velünk; te értesz e' bőszülték nyelvén, beszélj velök; e' gaznép örömet használja ilyen esetekben kését.”

A' hadnagy szava végitéleti trombitaként zugott fülembe, és vérem jéggé fagyott. Ellenszegülni esztelenség volt volna, különben azon pillanatban elfognak, 's más nap reggel főbe lőnek. Kénytelen, akaratlan a' csapattal mentem tehát; átkozám a' pórokat, 's lelken csak azon veszélyek meggondolásával foglalkozott, melyeknek meg nem jelenhetésem esetében Rozália ki volt téve. Előre feszített szuronyokkal haladtunk utszákról utzára az éktelen, földrengető láрма felé.

Nyugodt lélekkel könnyen megmondhattam volna hadnagyomnak az eszközt, mely által e' csürhe népet hallgatásra birni, 's mint verebeket szétzaklatni lehetett volna, csak egy pár golyót kell vala fejök felett elfütyöltetnünk. De én gondolat nélkül voltam, gépelyként haladtam előre a' többiekkel, és hadnagyunk, egy emberileg gondolkozó férfi, szép szóval szándékozott a' lázongókat csendre birni. De jó szándékával mindnyájunkat bajba kevert; mert a' tolongásban úgy körül fogtak, 's összeszorítottak a' parasztok, hogy fegyvereinket is alig használhatók. Több bajtársam megsebesítettet, 's én karomba kaptam egy kés szurást. Ah, de mit gondolék sebemmel? gondolataim másutt tévedeztek; szent János tornyában éppen tizenkettőt vert az óra. Azonban segítség érkezett; egy idevzlő lövés futásra készteté a' lázadókat, 's az éji csendet csak dobunk zavará, melynek pörgése alatt visszavonultunk.

Karomat a' sebész vette ápolása alá. Vérem patakként folyt-alá, de én semmit sem láttam, semmit sem hallottam, csak a' letartóztatni akarók kezeiből igyekeztem menekedni; most lövést hallottam, a' kolostor teréről felém hangzót. Felszöktem, a' sebészt és segédjeit félre taszítám, 's a' kolostor felé siettem. Egész őrsg utánam iramult szövétnekekkel. — Mindenható, milly gyász-jelenet várt itt rám. Rozália halványan 's vérezve földön feküdt. A' hadnagy fejét gyámitá, 's én zokogva mellette térdeltem.

Bajtársam, kinek helyettem őrt kelle állni, tenyerébe rejté arcát; a' többiek iszonyodva és szomorúan állának a' vérző angyal körül. — Ez szivvuzó pillanat volt. Még egyszer fölveté szemeit, megismert, 's rám mosolygott.

A' sebészt, ki sebet megvizsgálni akará, gyöngén félre tolá: ezután felém fordult, 's halkkal, vég erőtetéssel e' szókat rehegé:

„Péter, te meglátandod őt — ugy-e? mondd neki, hogy őt szerettem, szeretem, 's örökre szeretni fogom — nem mondam — hogy ma szabad leszek — most meghalok — 's szabad — —

Elhunyt.

A' szerencsétlen áldozatot tábori ágyra fektetve órházba vitték; én egész éjjel a' halott mellett ültem, 's nem emlékezem, hogy akkori fájdalommal valaha bajtársaimnak gunyártárgyul szolgált volna. Az elhunynak szerencsétlen gyilkosa melletttem ült, 's kétségbeesésben ön karát marta; ez egy ifjú volt, ki honn utána epedő kedvest hagyott.

Hadnagyom megírta az érseknek a' történetet. Fél óra mulva egy vikár érkezett, mint ő eminenciájának követe. Ez megismeré a' boldogultat, mit a' hadnagytól 's őrtől hallott följegyzé, 's ezután következőt monda:

„Hadnagy ur, legyen szives e' boldogultat nap költe előtt négy ember által szent Magdolna czinteremébe vitetni, 's ott szerzeti ruhájában eltakaríttatni. Egyébiránt ő eminenciája azt kíváná, hogy e' történetről minél kevesebbet beszéljenek.“

Midőn bajtársaim a' szerencsétlen áldozatot fölemelték, megkértem hadnagyomat, engedne engem is velök menni; a' czinteremben Annát egy kereszt előtt imádkozva találtam, a' sirokon keresztül pedig egy karcsú ifjú rohant felénk, némán, hangtalanul a' holt testre borult, kezeit 's ruhája szélét csókolgatá; ezután soká meredten 's könnytelen szemekkel nézett rá; végre eszméletlenül mellé rogyott.

Midőn magához tért, egy csendőrtiszt állott előtte, 's így szólt hozzá: „Bernhard ur, ön a' király nevében foglyom, 's If-be fog kísérni.“

A' boldogtalan ifjúnak szemeiből valami titkos öröm sugárzott; körülnézett, 's Rozáliát már a' sir röge födé. Bernhard fölkel, 's a' tiszttel ment.

Eszendő mulva remete lett sz. Baume-ban; hajai ez idő alatt egészen megfejejedtek. Vagyonát marquis de la Tour-nak ajándékozta, 's az elfogadá.

Németből

RÖJTÖKI.

HAZAI HIRLELŐ.

Gyászhir. — Bécsben jun. 17-kén ideg-szélütésből mult - ki élete. 26-dik évében mélt. gróf Zichy Vilmos ur.

KÜLÖNFÉLE.

A' szemtelen dohányos. Bizonyos, Afrikából haza térő Spahi a' dohányzást tilalmazó czédula ellenére is bodor füstöket eregetett egy gőzös terebében, mely Lyonból Chalons-ra ment. Illedelemmel szállítá-meg a' kapitán, hogy a' füst a' damáknak alkalmatlan, 's egyszersmind a' tilalomra is figyelmezteté. — A' spahi hallgatott és füstölt. — „Ismételve mondom, hogy itt a' dohányzás tilalmas.“ — A' spahi néma maradt 's dohányzott. A' kapitán tovább ment, 's egy matrózt azon parancsral küldött a' spahihoz, hogy, ha nem ügyel a' szóra, nyuljon erőszakhoz. — A' matróz elmondá, mi rá bízott: a' spahi szót sem szólt, 's tovább füstölt. — „Erőszakhoz nyulok.“ — A' spahi hallgatott, dohányzott, 's kardja markolatához nyult. — „Az ördög vivjon veled“ — gondola a' matróz, 's tovább ment a' dologról hirt adni. Egy hajdani katona 's most matróz értesítettvén a' dologról, egy rozsdás kardot ragadott, 's a' pipa-hőshez lépett. — „Uram, itt nem szoktak dohányozni.“ — Semmi felelet. A' katona kardját forgatá, 's elégtetelt kért. A' spahi kéikeedés nélkül követte ellentársát a' fedelezetre. A' gőzös éppen Macon kis szigetnek irányában volt. — „„Akarsz - e velem jöni?““ — kérdé a' valahára megszóllamló spahi — 's ügyünket száraz földön intézhetjük-el.““ Vitérsá megegyezett; mind ketten naszádba ugrottak, mely csak hamar partra ért. Az afrikai első ugrott - ki; matrózunk azonban meggondola magát, naszádját a' parttól elmozdítá, a' gőzöshez vezett, 's a' szemtelen dohányost egyedül hagyá a' szigeten. Délutáni egy óra volt; az új Robinson egész délutánt a' szigeten tölté, éjjel, 's viradókor a' parton futkozott, körmére fújt, hogy meglegitse, 's még csak nem is dohányozhatott, mert pipáját a' gőzösön feledé. Csak más nap menekedett-meg, midőn egy gőzös a' sziget mellett elhaladt, 's a' Robinsont fölvette.

EMLEKMONDÁS.

H o n - s z e r e t e t .

Szenteld o Magyar! hazádnak
Kebled szebb érzelmeit;
Romlott szív és romlott elme,
Kit hazája hő szerelme
Szép tettekre nem hevít.

BAJZA után K. H. K. J.

Pillanat érzése ritkán igazságos ítélő bíró. Mint a' tér, úgy az idő képeinél is bizonyos távulra kell állani a' szemlélt tárgytól, ha akarjuk, hogy a' részek idomzatja igazán kitűnjék.

SZÁSZ KÁROLY után Hábor N. Enyedről.

Gondolatok. Az elmúlt már nekünk nem használhat. A' jelent elosztani nem lehet, mert repül, valamint gondolatink. A' jövődő nem egyéb, mint kedvező remény. A' szerencse, noha nem szemérmes, még is megpirul az érdem látásán.

Gr. OXENSTIRN után S. KAROLINA.

Ki erényét hir tárogatóján akarja kikürtöltetni, nem erényért hanem dícsőséggért izzad.

SENECA után PÓRFI.

K o m o l y r e j t v é n y .

Erzemenyid ingerébül	Egyékként nem föld lakosa,
Ha kedvesed' öleled,	'S volna minden emberlény,
Bár az — ellenkező inkább,	Ám de sok halandót onnan
Még is illynek nevezed.	Kizár a' földi csábfény.

Bajáru! M—k—A—t—

Előbbi rejtvény: 1) A' 13-dikba. — 2) A' tengeri. — 3) Mikor hallgat. — 4) Hogy nincs megpatkolva.

Figyelmeztetés. — Közelitvén e' folyó fél évnek vége, kérettetnek e' lapok t. pártfogói, méltóztassanak folyóiratunk jövő fél évi lapjaira az előfizetést még e' hónap vége előtt akár a' cs. k. postahivatalt kon akár Pesten a' kiadó hivatalban megtéetni, hogy lapjaikat félbenszakadás nélkül folyvást küldhessük.

Jegyzet. Mai számunkkal küldjük a' czimlapokat 's foglalatot. — Ohajtottunk még e' fel évben egy nemzeti öltözetet tárgyazó képpel t. olvasóinknak szolgálai, de rézmetszőnket is szerencsétlenség érvén a' vizáradás alkalmával, művészeti szorgalmát is annyira megzavará az, hogy érintett ohajtásunkat képes nem levén teljesíteni, a' már egy pár hónap előtt neki munkába adatott kép el nem készülhetett, 's így az jövő számunkra hagyatik. Folyóiratunk pártfogóinak szaporodása mellett reméljük, hogy ezen érdekes nemzeti képgyűjteményt jövőre is folytathatjuk, és megjelenendő számait szaporíthatjuk. A' t. közönségnek élénk részvéte és pártolása teheti csak, hogy nagy költséggel járó vállalatunk mind inkább tökélyesedvén műmellékvényeink eddigi diszókben folytonosan megjelenhessenek.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utszá 612.